

אגדה — ניקולאי גומילוב²

על הסלע, שם זורם לו, כמו זחל,
וחושף ניבים של אבן, הנחל,
עמדה טירה מכערת.

אל צריחיה הצרים, לפנות ערב,
באו רעבים עופות-טרף,
קרקרו נבואות של זעם.

ולמטה, כמו איזו לסת,
היתה מאורה של מפלצת,
שעירה ועם שש רגלים.

בטירה חי יצור טנפת,
ובתוך שכמיתו — זנב־התפת,
וטפרים עקמים היו לו.

חי באר־חיים צנוע,
אך הנה לשכניו ידוע
שהאיש הוא שטן, בן האפל.

אך שכניו גם הם היו לקט
שנחן באיכות מפקפקת:
איש־זאב, עורב ונקבת צבוע
התאספו ויללו עד הבקר,
ואחר כך שחקו להם פוקר
ביחד על שפת הנחל.

והזמן חלף לו בסער,
עד שזרע סרפד צפוד־צער
הצמיח סרפד גבוה.

אָז בַּמָּקוֹם אֱלוֹהִים בְּשֵׁמִים
בְּרִהְמָה חַי וְעֶצֶם עֵינַיִם
עַל הַכֹּל, וְאָדָם לֹא נִכְרָא עוֹד.

שִׁיחִיו כֶּה לְנִצְחָה בְּלִי פֶחַד.
אֲכַל פַּעַם שָׁכְבוּ בְיַחַד
אִישׁ-זָאב וְנִקְבַת הַצְּבֹועַ.

וְנוֹלַד לָהֶם בֶּן מִשְׁגָּע:
לֹא צַפּוֹר, לֹא חֲתוּל, לֹא צַפְרָדַע,
הַתְּקַבֵּל בְּשִׂמְחָה לַחֲבֵרָה.

הַתְּכַנְסוּ, כְּרָגִיל, בְּיַחַד
וְדַפְקוּ יְלָלָה מִשְׁבַּחַת,
וְאִז הִתְיַשְׁבוּ לַפּוֹקֵר.

שַׁחֲקוּ, שַׁחֲקוּ בְזַעַם,
כְּמוֹ שְׁלֹא שַׁחֲקוּ אֶף פַּעַם,
עַד עֲשׂוֹן לְכֹן בְּעֵינַיִם.

אֶךְ אֵת כָּל הַקֶּפֶה הַרְוִיחַ
הַתִּינּוֹק: גַּם טִירָה עִם צְרִיחַ,
גַּם שְׂדוֹת, גַּם חֲבִית שֶׁל בִּירָה.

הוּא צָרַח, נִפְוִיחַ מֵרַעַל:
"הִסְתַּלְקוּ מִכָּאן, בְּנֵי בְלִיעַל!
לֹא אֲחַלֵּק עִם אִישׁ אֵת הָעֶשֶׂר!"

אֲעֲשֶׂה טוֹבָה רַק לְאִמָּא,
הִיא תַעֲוֹף לִי הַבוֹרָה-פְּנִימָה,
שֵׁם הִיְתָה מְאוֹרֵת הַמִּפְלָצֵת."

על שפת נחל נסעה בערב
כרכרה שחרה מכערת,
בה ישב השטן, בן האפל.

אחריו גררו רגלים
חבריו מפי החלים,
בשעול, עטושים ובכי.

כעסו, יללו בעדר...
אז נולד אדם בגזעין.
שמר, אלי, על אדם וחוה!

1916

ניקולאי גומילוב, אנה אחמטובה ובנם.